

πόλει φίλων μου να παρευρεθῶσιν εἰς τὴν μικρὰν τῆς ἑορτῆν. Ἡ ὠραιότης τῆς ἡμέρας μᾶς εἶχεν ὑποχρεώσει νὰ γευματίσωμεν εἰς τὴν ὑψηλὴν αἴθουσαν τῆς σκιαδος τοῦ κήπου. Ἡ νύξ τῶν μάγων ἐξηλείφετο ἤδη τῆς μνήμης μου ὑπὸ τῶν ἡδονῶν τῆς πραγματικότητος.

Μοὶ ἀνήγγειλαν ὅτι ξένος τις ἐζήτηε νὰ μοὶ ὀμιλήσῃ ὠνομάζετο ὁ βαρῶνος Διαβολάνθρωπος Δε Δροστόου. Ἡ Φαννὴ εἶδε τὸν τρόμον μου. — Δὲν θὰ φοβηθῆς, ἐλπίζω ἐνώπιον τοῦ πειράζοντός σε, μοὶ εἶπε γελῶσα φοβέσαις τὸν πειρασμὸν πλησίον μου ;

Κατέβην. Τὸ ἐρυθρὸν ἔνδυμα τῆς Πράγης ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀνακλίντρου ὅπου εἶχον ἀποκοιμηθῆ. Ἠγέρθη, μὲ ἐχαρέτησεν ὡς παλαιὸς γνώριμος, καὶ εἶπεν. — Βλέπετε ὅτι κρατῶ τὸν λόγον. Πρέπει νὰ με παρουσιάσητε εἰς τὴν ἐρασιμὴν ἐκείνην Φαννὴν, τῆς ὁποίας τὰς ἐπιστολάς ἀνέγνωσα, καὶ μὴ εἰσθε ζηλότυπος. Σὰς φέρω, προσέθηκε δεικνύων μοὶ τὸν κῆπον, σὰς φέρω τὸν ἀδελφόν μου καὶ τὴν σύζυγόν του, ἥτις σὰς γνωρίζει ἤδη συνητήθημεν εἰς Δρέσδην, καὶ ἐξακολουθοῦμεν τὴν πορείαν ὁμοῦ.

Ἐνῶ ἐδήλουν τὴν εὐχαρίστησιν ἣν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ μοὶ ἐπροξένει, ἀνὴρ τις πολύσαρκος εἰσηλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν γυνὴ τις μ' ἔνδυμα ταξειδίου τὸν ἠκολούθει.

Φαντασθῆτε τὸν τρόμον μου ! ἦτο ἡ Ἰουλία ἡ σύζυγος τοῦ εὐπατρίδου.

Ἡ Ἰουλία ἐφάνη ὀλιγώτερον ἐμοῦ ἀμυχανοῦσα, καὶ τοὶ κατ' ἀρχὰς ὠχρίασασα. Μετὰ τὰς πρώτας φιλοφρονήσεις, ὠδήγησα τοὺς ξένους μου εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς εὐαχίας, καὶ τοῖς ἐπαρουσίασα τὴν Φαννὴν. — Σὰς ἐγνώρισα ἤδη εἰς Πράγαν, κυρία, τῇ εἶπεν ὁ βαρῶνος, ὅτε ἀνεκάλυφα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, τὰ μικρὰ μυστικά, ἅτινα ἐνεπιστεύσατε εἰς τὸν σύζυγόν σας.

— Εἰξέρω τὸ πᾶν, εἶπεν ἡ Φαννὴ, ἐπληρώσατε τὰς ἐκμυστηρεύσεις ταύτας διὰ τινων χιλιάδων σκούδων, ἀλλ' οὐχ ἤττον εἰσθε κακὸς ἄνθρωπος, διότι ἐπροξενήσατε εἰς τὸν σύζυγόν μου τρομερὰν νύκτα.

— Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον, Φαννὴ, εἶπεν καὶ ἐγώ, διότι ἐὰν βλέπης ἐμπροσθέν σου τὸν πειράζοντα, ἰδοὺ ὁ πειρασμός. Λέγων ταῦτα τῇ ἐπαρουσίασα τὴν Ἰουλίαν, τὴν σύζυγον τοῦ εὐπατρίδου.

Ἡ Φαννὴ ἔμεινε στιγμὰς τινὰς ἐκπεπληγμένη, ἀλλ' αἱ γυναῖκες οὐδέποτε ἀμυχανοῦσιν ἐπὶ πολὺ.

Ἐνηγκαλίσθη τὴν Ἰουλίαν ὡς ἀδελφὴν, καὶ τῇ ἐκάθισε πλησίον τῆς ἀφ' ἐνὸς μέρους, καὶ τὸ ἐρυθρὸν ἔνδυμα ἀφ' ἑτέρου.

Ἡ Φαννὴ καὶ ἡ Ἰουλία ἐντὸς ὀλίγου συνενόηθησαν εἶχον χίλια πράγματα νὰ εἴπωσιν ἀλλήλαις, καὶ ἐμὲ κατέστησαν ἀντικείμενον τῶν προσβολῶν των. Δι' ἐμὲ ἦτο νέον θέαμα τὸ νὰ βλέπω αὐτὰς τὰς δύο γυναῖκας τὴν μὲν πλησίον τῆς δέ.

Μετ' οὐ πολὺ ἔμαθον παρὰ τῆς Ἰουλίης ὅτι αὐτὴ ἦτο εὐτυχιστάτη. Ἠγάπα πολὺ τὸν σύζυγόν της, ἀλλ' ἔφερον εἰς τὸν γαμβρόν της τὴν στοργὴν υἱικοῦ σεβασμοῦ.

Μοὶ διηγήθη ὅτι ὁ βαρῶνος, ἐπανελθὼν ἀπὸ μακρῶν περιηγήσεων, ἀπεχώρησεν εἰς μικρὰν τινα ἰδιοκτησίαν τοῦ ἣν κατέχευεν ἐν Πολωνίᾳ πλησίον τῶν κτημάτων τοῦ συζύγου της, καὶ ὅτι διήρχετο τὰς ἡμέρας του ὡς εὐεργητικὸς φιλόσοφος ἐν τῷ μέσῳ τῶν βιβλίων του καὶ τῶν ἀγροτικῶν ἔργων του. Ὀμιλήσε περὶ αὐτοῦ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. — Οὐδέποτε, ἔλεγεν, εὐγενεστέρα καρδία ὑπῆρξεν ἐπὶ τῆς γῆς.

— Κύριε, μοὶ εἶπεν οὗτος, ὅτε τῷ διηγήθην τὸ ἐνύπνιον μου, αὐτὸ τὸ ὄνειρον ἤθελε διαπρέψει εἰς πραγματείαν τινα φιλοσοφίας. ἠθικῆς, ἢ ψυχολογίας. Περιέχει μαθήματα ἰσότιμα χρυσοῦ. Ἄλλως δὲν λυποῦμαι ὅτι ἡ λύσις δὲν εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ, διότι τὸ πρόσωπον ὅπερ ὑπεκρίθην δὲν ἦτο πολὺ λαμπρόν.

Διήλθομεν εὐτυχῇ ἡμέραν ἐγὼ μετὰ τοῦ σοφοῦ Διαβολάνθρώπου, καὶ ἡ Φαννὴ μετὰ τῆς Ἰουλίης.

Ὅτε ἀπεχωρίσθημεν πρὸ τῆς ἀμάξης τῶν φίλων μας, ἡ Φαννὴ μοὶ εἶπεν,

— Ἀποχαρέτησον τὴν Ἰουλίαν καὶ μὴ ἐκτίθου πλέον εἰς τὸν πειρασμόν ! Τὸ ὄνειρόν σου τῆς νυκτὸς τοῦ Μαΐου ἐμπεριέχει ἐπίσης ἀγαθὰ μαθήματα δι' ἐμέ.

«Μὲ γνωρίζεις τώρα καὶ εἰξεύρεις τί ἡ Φαννὴ θέλει παρὰ σοῦ».

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 26 Αὐγούστου 1864.

ΠΕΡ. Ι. Χ. ΛΑΖΑΡΟΥ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐκ τῶν Ἰρλανδικῶν μελοδιῶν τοῦ ποιητοῦ

Moore

ΕΛΘΕ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΕΤ' ΕΜΟΥ.

Ἐλθέ, παρθένος, μετ' ἐμοῦ ἐπάνω τῶν κυμάτων
Ἐμὴ, ἢ φρίσσω ἢ θύελλα ἢ θέλγει ἢ αἰθρία.

Αἶ ὄραι τοῦ ἑνιαυτοῦ ἅς στρέφονται ἐν βία
 Ἄλλ' εἶνε πάντοτε κρατῆρ πυρίνων αἰσθημάτων.
 Ἡ ἀληθῆς καρδιά.

Ἄς μᾶς προσβλέπη ἄγρια ἡ τύχη, ἀγαπῶμεν.
 Ἡμεῖς ἀλλήλους καὶ ποτὲ, ποτὲ μὴ χωρισθῶμεν.
 Ὅπου σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ, ἀλλ' Ἄδης καὶ ὀδύνη
 Ὅπου δὲν εἶσαι εἶνε.

Ἐλθέ λοιπὸν ὑπάγωμεν ἐπάνω τῶν κυμάτων
 Ὅμοῦ, ὅπου ὁ ἄνεμος ἐγείρεται φρυάττων.
 Αἶ ὄραι τοῦ ἑνιαυτοῦ ἅς στρέφονται ἐν βία
 Ἄλλ' εἶνε πάντοτε κρατῆρ πυρίνων αἰσθημάτων
 Ἡ ἀληθῆς καρδιά.

Ἡ γῆ, ὦ κόρη, δι' αὐλὰς καὶ δούλους δὲν ἐκτίσθη,
 Καὶ διὰ τὸν ἐλεύθερον τὸ κῦμα προωρίσθη.
 Ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς εὐτελεῆ στενάζομεν δουλείαν,
 Ἄλλὰ ἐπὶ τοῦ κύματος γνωρίζομεν ἰδίαν
 Τοῦ ἔρωτος τὴν ἄλυσσον καὶ τὴν Ἐλευθερίαν.
 Ἐκεῖ τῷ φθόου ἡ χολὴ δὲν δηλητηριάζει
 Οὐδ' ἡ ὀδύνη ν' ἀγρυπνῆ τὸ ὄμμα μας βιάζει.
 Τὴν γῆν καὶ τῶν κατοίκων τῆς τὴν τύρβην λησμονοῦμεν
 Καὶ περὶ μας τὸν Οὐρανὸν ἐν τέρψει θεωροῦμεν.
 Ἐλθέ λοιπὸν, ὑπάγωμεν ἐπάνω τῶν κυμάτων
 Ὅμοῦ, ὅπου ὁ ἄνεμος ἐγείρεται φρυάττων.
 Αἶ ὄραι τοῦ ἑνιαυτοῦ ἅς στρέφονται ἐν βία,
 Ἄλλ' εἶνε πάντοτε κρατῆρ πυρίνων αἰσθημάτων
 Ἡ ἀληθῆς καρδιά.

(ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΠΑΝΑΓ. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

Εἰς τὸ ἔαρ.

Καὶ πάλιν ἐπανερχεσαι μὲ ἀνοσφόρον πόδα,
 Ὡ ἔαρ, τοῦ ἑνιαυτοῦ χαρίεσσα νεότης.
 Καὶ πάλιν ἐπανερχονται ἡ τέρψις καὶ φαιδρότης,
 Τὰ ἄνθη, καὶ τὰ βόδα.

Ἐπὶ τῆς πεύκης ἡ τραγῶν τὴν ἔλευσιν σου ψάλλει,
 Κ' ἐγκαταλείπων ὁ βροσκός τ' ὠραῖον ποίμνιόν του,
 Ὅπου ἡ χλόη τοῦ ἀγροῦ δροσερωτέρα θάλλει,
 Σὲ ψάλλ' εἰς τὸν αὐλόν του.

Ὁραία ὦρα! πανταχοῦ ὅπου ἐν ἄνθος θάλλει,
 Ὅπου ζωῆς ἀκούεται ψιθυρισμός, ὁ ἔρως
 Τὰ νεαρὰ τῆς φύσεως ἐξωραίζει κάλλι
 Εἰς πᾶν εἰσδύων μέρος.

Ἴδου ἴδου κ' ἡ ποιμενὴς φαιδρὰ ὡς σὺ καὶ νέα,
 Εἰς τοὺς εὐχλόους εὐζωνος λειμῶνας καταβαίνει.
 Καὶ δρέπουσ' ἄνθη εὐσομα καὶ ὡς αὐτὴν ὠραία
 Τὸν ἔραστὴν προσμένει.

Ἐξύπνησον, καρδιά μου, νεανικὴ καρδιά!
 Ἀνάλαβε ὡς ἄλλοτε τὸ πῦρ σου, φαντασία!
 Φεῦ! σὰς καλῶ ματαίω,
 Ἀπέπτη πλέον δι' ἐμέ ὁ χρόνος ὁ ὠραῖος.

Τὸ ἔαρ ἐπανερχεται τοῦ ἔρωτος ἡ ὦρα,
 Ἄλλὰ δὲν ἐπανερχονται αἱ προσφιλεῖς μου τώρα
 Ἡμέραι τῶν ἔρωτων.
 Ἡμέραι ἀνεπίστροφοι τῶν χρόνων μου τῶν πρώτων.
 Ὡ τώρα τῶν τρικυμιῶν ὁ βρυχηθμός μ' ἠδύνει,
 Ἡ θύελλα, αἱ λαίλαπες εἰκόνες τῆς ψυχῆς μου,
 Εἰκόνες προσφιλεῖς μου.
 Δὲν ἦλθεν, ὄχ', ἡ ἀνοιξίς, ἀφοῦ λείπει Ἐκεῖνη.

ΠΑΝΑΓ. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

ΣΑ ΣΕΝΑ ΔΕΝ ΕΙΝ' ΑΛΛΗ.

Πολλὰ ν' τ' ἀστέργια τ' οὐρανοῦ λάμπουν μικρὰ μεγάλα,
 Μὸν ἐν ἀστέρι λαμπηρῶ,
 Ὅπου τὸ λέν αὐγερινὸ
 Θυμῶνει ὄλα τᾶλλα.

Πολλὰ λουλούδια βγάν' ἡ γῆ, ποῦ ταῖς πλαγιαῖς στολιζοῦν
 Ἐν τριαντάφυλλ' ἄνθηρῶ,
 Πῶ ν' τὴν αὐγούλα δροσερῶ,
 Καὶ τᾶλλα δὲν μυρίζουν

Πολλαῖς τοῦ κόσμ' ἡ ὁμορφαις μὲ χάραις καὶ μὲ κάλλι,
 Πολλαῖς ἔχουν τὴν ὁμορφιά.
 Μόνε 'ς τὸν κόσμον κ' ἄλλη μιὰ,
 Ἐν ἑνὶ κόσμῳ δὲν εἶν' ἄλλη.

Ἐν Λαμίᾳ

I. N. Ξ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΜΙΧΑΗΛ ΓΕΡΒΑΝΤΙΝΟΣ.

ΔΕΝ ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἀνατροφή καὶ αἱ περιπέτειαι τοῦ βίου ἔχουσι μεγίστην ἐπιβρῶν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου νοός· οὕτω φερ' εἶπειν ὁ μὲν Ἀνακρέων παρακαθήμενος εἰς τὰ δεῖπνα τοῦ Πολυκράτους ἐξύμνει τὰς ἡδονὰς· ὁ Ὁράτιος καὶ ὁ Βιργίλιος, σχολάζοντες εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Αὐγούστου, ἐτόρνευσαν καὶ ὠμάλυναν ἐν ἀνέσει τὰς ἀρμονικὰς τῶν ᾠδᾶς· ὁ Δάντης τὸνναντίον ἀγωνισθεὶς μέγαν πολιτικὸν ἀγῶνα καὶ ἐξορισθεὶς κατόπιν, ἐκόρεσε τὴν δίψαν τῆς ἐκδικήσεώς του διὰ τῆς ὀργῆς· ἤρπασε μὲ τὴν γιγάντιόν του χεῖρα τοὺς πολιτικούς του ἐχθρούς καὶ ἐσφενδόνισεν αὐτοὺς εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ ᾄδου. Οὕτω καὶ ὁ Μιχαὴλ Γερβαντίνος ὁ ποιητὴς, ὁ στρατιώτης, ὁ αἰχμάλωτος, ὁ περιώνυμος οὗτος συγγραφεὺς ἐξεδικήθη διὰ τῆς εἰρωνείας καὶ ἐβρῆξε τὸν ἀπλετοὺν ἐκεῖνον γέλωτα τὸν ὅποιον ὠνόμασε Δὸν Κισῶτον.

Ὁ Μιχαὴλ Γερβαντίνος ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1547 ἐν Ἀγκάλᾳ τῆς Καστιλλίας ἐκ γονέων εὐγενῶν μὲν